

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3274/2019
21.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Синиша Новковић, адвокат из ..., против тужене Специјалне болнице за рехабилитацију „Термал“ из Врдника, чији је пуномоћник Зорица Павловић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1358/19 од 27.05.2019. године, на седници одржаној 21.10.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1358/19 од 27.05.2019. године.

Одбија се као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Руми П1 185/16 од 20.04.2017. године, исправљеном решењима истог суда П1 185/16 од 07.06.2017. године и 16.03.2018. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име неисплаћене зараде за период од 01.11.2020. године до 06.09.2001. године исплати месечне износе са законском затезном каматом све ближе одрђено овим ставом изреке, као и да на те неисплаћене зараде исплати припадајуће доприносе за обавезно социјално осигурање. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада за период од 01.11.2000. године до 06.09.2001. године исплати месечне износе са законском затезном каматом, све ближе одређено овим ставом изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев за исплату накнаде за исхрану у току рада за период од 01.08.2000. године до 01.11.2000. године и то месечни износи са законском затезном каматом све ближе одређено овим ставом изреке. Ставом четвртим изреке, није дозвољено преиначење тужбе тужиоца проширењем тужбе на тужбени захтев којим тражи да се поништи као незаконито решење тужене број .../... о привременом удаљењу запосленог са рада од 10.11.2000. године и исплату зараде за период од 01.08.2000. године до 06.09.2001. године.

Ставом петим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 171.800,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1358/19 од 27.05.2019. године, жалба тужене је делимично усвојена, те је првостепена пресуда у усвајајућем делу одлуке о тужбеном захтеву преиначена, тако што је одбијен захтев за исплату неисплаћене зараде за период април 2001. године – август 2001. године и то месечни износи са законском затезном каматом, све ближе одређено у изреци пресуде, и за период од 01.09.2001. године до 06.09.2001. године у износу од 3.715,84 динара са законском затезном каматом почев од 01.10.2001. године до исплате, а одбијен је и захтев за уплату припадајућих доприноса за обавезно социјално осигурање на наведене износе. У преосталом делу жалба тужене је одбијена, а првостепена пресуда којом је обавезана тужена да исплати тужиоцу неисплаћену зараду за период од новембра 2000. године закључно с мартом 2001. године у износима наведеним у изреци и да уплати за тужиоца припадајуће доприносе за обавезно социјално осигурање на те износе је потврђена. Преиначена је одлука о трошковима, поступка тако што је одбијен захтев тужиоца да му тужена накнади трошкове поступка и обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове поступка у износу од 146.712,00 динара, са каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију из свих законом прописаних ревизијских разлога.

Тужена је поднела одговор на ревизију.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу овлашћења из члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужене није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Ревизијом се не указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. ЗПП због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је ... који је био запослен код тужене. Решењем Министарства здравља од 02.11.2000. године тужилац је разрешен дужности директора тужене. Он се дана 06.11.2000. године јавио новој директорки тужене са очекивањем да ће бити распоређен на радно место ..., међутим саопштено му је да ће против њега бити покренут дисциплински поступак и да се удаљава са рада. Решењем о привременом удаљењу са рада од 10.11.2000. године одређено је да се тужилац удаљује са рада до коначности одлуке о дисциплинској мери и прописано је да запосленом за време привременог удаљења припада накнада зараде прописана чланом 105. став 1. Закона о радним односима. Ово решење тужиоцу није уручено, односно уручено му је током овог поступка. Против тужиоца је 10.11.2000. године поднет захтев за покретање дисциплинског поступка због основане сумње да је учинио теже повреде радних обавеза које се набрајају у чињеничном делу првостепене пресуде. Након спроведеног дисциплинског поступка в.д. директора тужене донео је 29.03.2001. године решење којим

се тужилац оглашава одговорним и изриче му се мера престанка радног односа услед тежих повреда радних обавеза. Против овог решења тужилац је изјавио приговор који је одбијен решењем тужене од 18.05.2001. године. Решење о престанку радног односа тужиоца правноснажно, будући да је у том делу правноснажном одлуком суда тужба тужиоца одбачена као неблагоприятна. Решењем инспектора рада од 19.08.2001. године, одложено је извршење коначне одлуке в.д. директора тужене од 29.03.2001. године којим је тужиоцу изречена мера престанка радног односа, а решењем тужене од 13.08.2001. године, тужилац је враћен у радни однос код тужене почев од 06.09.2001. године и распоређен на радно место На основу споразума о престанку радног односа који су закључили тужилац и тужена дана 11.03.2002. године, тужиоцу је престао радни однос код тужене са даном 29.03.2002. године. Почев од 06.11.2000. године до враћања на рад дана 06.09.2001. године тужилац није радио. Тужилац је отворио боловање када му је саопштено да ће против њега бити покренут дисциплински поступак 06.11.2000. године. Вештачењем је утврђена висина зараде и накнада зараде за период од 02.11.2000. године до 06.09.2001. године, према подацима о висини зараде за радно место директора тужене.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев за тражени период. Другостепени суд је потврдио првостепену пресуду у усвајајућем делу за накнаду зараде од 01.11.2000. године до 31.03.2001. године, јер тужиоцу није уручено решење о привременом удаљењу са рада у складу са чланом 113. Закона о радним односима, због чега није произвело правно дејство, те је тужиоцу у том периоду вршено умањење зараде без правног основа, а преиначио и одбио тужбени захтев за накнаду зараде за период од 01.04.2001. године до 06.09.2001. године. Ово из разлога што тужиоцу након изрицања наведене мере правноснажним решењем од 29.03.2001. године не припада накнада зараде, јер му је радни однос престао, па није било основа да се тужена обавезе да му накнади штету у виду неисплаћене зараде за период од дана престанка радног односа по решењу туженог од 29.03.2001. године, до дана враћања на рад решењем тужене почев од 06.09.2001. године.

Врховни касациони суд прихвата правно становиште другостепеног суда јер је побијана одлука у одбијајућем делу донета уз правилну примену материјалног права.

Одредбом члана 63. став 3. Закона о радним односима („Службени гласник РС“, бр.55/96 и 28/01), прописано је да зарада у смислу става 1. овог члана јесте зарада коју запослени оствари на основу цене рада радног места на које је запослени распоређен, радног учинка и временаведеног на раду, у складу са законом и колективним уговором. Одредбом члана 104. истог закона прописано је да запослени коме је одређен притвор удаљује се са рада од првог дана притвора, док притвор траје, док је одредбом члана 105. став 1. прописано да за време привременог удаљења запосленог са рада у смислу члана 102. и 104. овог закона запосленом припада накнада зараде у висини 1/3, а ако издржава породицу у висини 1/2 месечне нето зараде коју је остварио за месец пре привременог удаљења.

Како је у поступку утврђено да тужилац није обављао посао, почев од одлуке тужене од 29.03.2001. године, па до дана враћања на рад решењем тужене са даном 06.09.2001. године, то је правилно одбијен тужбени захтев у наведеном делу, јер није

остварен основ прописан чланом 63. став 3. Закона о радним односима да се тужени обавезе да тужиоцу накнади штету у виду неисплаћене зараде за наведени период у коме није радио. Такође супротно ревизијским наводима закључење споразума о престанку радног односа од 11.03.2002. године, није од утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари, односно не води закључку да тужена тужиоцу треба да исплати зараду за цео период, па и за период од престанка радног односа до враћања на рад, јер то не произилази из споразума, а како тужилац није обављао рад у спорном периоду то му накнада зараде не може бити исплаћена. Враћање тужиоца на рад након изрицања мере престанка радног односа спроведено је у поступку извршења налога инспектора за рад којим је само одложено извршење одлуке туженог од 29.03.2001. године, која је постала правноснажна, те се основ за исплату није остварио. С обзиром на изнето, неосновани су ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права.

Врховни касациони суд је из наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Трошкови састава одговора на ревизију по оцени Врховног касационог суда нису били нужни и неопходни за вођење ове парнице, те је захтев за накнаду ових трошкова тужене неоснован, због чега је на основу члана 165. став 1. у вези члана 154. ЗПП Врховни касациони суд одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић